

iyi
KIZ
KARDES

Roman

SALLY HEPWORTH

Çeviren
Zehra Uzun

YABANCI

• • •

ROSE INGRID CASTLE'İN GÜNLÜĞÜ

Owen gideli üç ay oluyor. Gideli ya da beni terk edeli, yetişkin dünyasındaki birçok durum gibi bu durum da biraz karışık. Londra'dan iş teklifi aldı; görünüşte büyük bir fırsat. Beni de davet etti ama onunla gidemeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Yetişkin dünyasında bir de bu dert vardır: Sorumluluklar. Benim içinse özel bir sorumluluk etken oldu: Fern.

Onu suçluyormuş gibi konuştuğum için bir düzeltme yapmam gerekiyor. Çünkü aslında suçlamıyorum. Owen'la aramızdaki sorunların tek suçlusu kesin suretle, tartışmasız biçimde, yüzde yüz benim. Evlilikte işlenmemesi gereken en büyük günahı işledim. Değiştim. Bir gecede, hatta yirmi yedinci yaşına basar basmaz, hemen o dakikada, iyi eğitilmiş, yetkin bir kadından, çocuk da çocuk diye tutturarak kocalarını bezdiren o zavallı kadınlardan birine dönüşüverdim. Ovulasyon testi kullanan, sperm testi yapan, sıcaklık ölçen bir kaçığa evrildim. Önceki hayatımda, (öyle olduğunu varsayıdığım) doğurgan fildişi kulemde oturup bu tür kadınları kınamış olmalıyım ki ben de onlardan biri oldum. Çocuk konusunda ısrarcı davrandım, ta ki kocam gidene kadar. Gide-ne... ya da *beni* terk edene kadar.

Terapistim haklıymış, bu düşünceleri kâğıda dökmek kafamın boşalmasını sağlıyor. Terapide Owen'dan neredeyse hiç bahsetmiyoruz. Bunun yerine, o elli dakikayı, travmatik çocukluğumdan konuşarak dolduruyoruz. Terapistimin dediğine göre yaşadığın bir travmayı sindirmenin ve geride bırakmanın en iyi yolu yazmakmış. Bu günlüğü bana o yüzden verdi. İşe yarayacağını pek sanmasam da yazıyorum işte. Anlaşılan içindeki herkesi memnun etme hastalığı kolay kolay geçmeyecek.

En iyisi nehirdeki geceden başlayayım. On iki yaşındaydım. Kamp yapıyorduk. Annemle Daniel yaklaşık altı aydır birlikteydi ama ilk kez hep beraber dışarıda takılıyorduk. Daniel yanında Billy'yi de getirmişti ki Fern de ben de buna çok mutlu olmuşuk çünkü hep erkek kardeşimiz olsun istemiştik, tabii bir erkek kardeşin sahip olduğu o harika özellikleri de: hırgür, mantıksal tartışmalar ve yakışıklı arkadaşlar. İlk birkaç günümüz gayet güzel geçti. Hatta bayağı güzel geçti. İlk defa kendimi normal bir ailenin parçası gibi hissettim. Daniel bize balık tutmayı, Billy'ye poker oynamayı öğretti, annemse... annem bambaşka birine dönüştü. Bize güneş kremi sürmemizi hatırlatmak, "akıntı güçlü olabileceğinden" nehirde dikkatli olmamızı söylemek gibi ondan beklenmeyecek şeyler yapıyordu. Hatta bir gün, ateşin başında otururken kolunu omuzlarıma sardı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bedenlerimizin birbirine o şekilde değmesinin verdiği hissi asla unutmuyacağım.

Kamptaki son gecemizde Billy, Fern ve ben nehir ağzına gittik. Gündüzün sıcağı havaya sımsıkı tutunuyordu, gecenin büyük kısmında sivrisineklerle cebelleşip durduk. Billy, sıcağın kaçabileceğimiz tek yer olan suya girmişti. Normalde Fern'le ben de ona katılırdık ama o gece Fern'de bir tuhaflik vardı. Aksiliği üzerindeydi yine. Sabahtan beri ne olduğunu sormak istiyordum ama Fern sinirliyen dengersiz davranabiliyordu. O yüzden kurcalamamaya karar vermişim.

Bir, bir buçuk saattir nehir kenarındaydık ve benim tuvaletim gelmişti. Billy yakın zamanda sudan çıkacak gibi görünmüyordu, böylece ormanın derinliklerine doğru yola koyuldum. Beni çişimi yaparken görmesine asla izin vermezdim. Yol bir türlü bitmedi; hem hava zifiri karanlık olduğundan hem de çıplak ayaklı olduğumdan attığım her adıma dikkat etmem gerekiyordu. Yılan korkum da cabasıydı. Yine de en fazla beş dakika ortadan kaybolmuşum. Meğer o kadarı yeterliymiş.

Nehir kenarına döndüğümde Fern yoktu.

"Fern," diye seslendim. "Neredesin?"

Onu bıraktığım yerde olmaması tuhaftı.

Kısa bir süre sonra onu nehrin sığ yerinde, ay ışığının altında ürkütücü bir hâlde, hareketsiz dururken fark ettim. Billy ortalıkta görünmüyordu.

“Ne old...” Ona doğru bir adım attığımda ellerini kaldırdı. Ne olduğunu sormama kalmadan bir şey suyun yüzeyine yükseldi: Solgun, hareketsiz bir beden.

“Fern,” diye fısıldadım. “Ne yaptın sen?”

FERN

Her salı sabahı saat 10:15'te Bayside Halk Kütüphanesi'nde danışmaya bakardım. Normalde danışmada çalışmayı hiç sevmezdim ama salı sabahları Küçükler İçin Masal Vakti etkinliğinin düzenlendiği oval toplantı salonunu daha net görebilmek için bir istisna yapardım. Küçükler İçin Masal Vakti'ni çok seviyordum, birtakım can sıkıcı nitelikleri olsa bile: gürültü, kalabalık, çocukların birdenbire değişebilen duygu durumları. Bugün çocukların kütüphanecisi Linda, onları, *Üç Küçük Domuzcuk*'un coşkulu bir yeniden anlatımıyla eğlendiriyordu. Kitabı *okumayı* es geçmiş, hikâyeyi canlandırarak anlatıp kâh kabarık bir kurt kafası geçiriyordu başına, kâh açık mavi gözleri ve uzun burnu olan ıslak görünümlü bir domuz kafası takıyordu. Ara sıra çıkarıldığı tiz ve yüksek domuz sesleri o kadar gerçekçiydi ki tüylerim diken diken oluveriyordu.

Annesinin omzunda avazı çıktığı kadar bağıarak ağlayan bebekle ellerini kulaklarına kapamış hâlde yüzünü büyükannesinin kucağına gömen turuncu tulumlu küçük oğlan dışında bütün çocuklar Linda'nın resitalini can kulağıyla dinliyordu. Ben bile gösteriye o kadar dalmıştım ki, kalçasına dayadığı bir yığın kitapla masanın önünde duran mercan rengi ojeli sivri tırnaklı kadını fark etmem biraz zaman aldı. (Şu anda Linda'nın hayali

bir saman evi üfleyerek yıkmasına yardım eden) çocukları izlemeye devam edebilmek için ergonomik sandalyemi sağa kaydırdım ama kadın da benimle beraber yana kayarak oflayıp pufladı, sonra boğazını temizledi. En sonunda da tırnaklarını masaya vurdu. “Affedersiniz.”

“Affedersiniz,” diye tekrarladım kelimeyi zihnimde evirip çevirerek. *Sahiden* af dilediğini sanmıyordum. Nihayetinde ziyaretçiler kütüphaneye diledikleri gibi girip çıkmakta özgürdüler, bunun için af dilemelerine gerek yoktu. Kaba davrandığı için af diliyor olabilirdi fakat ne geçirdiğini ne de gaz çıkardığını duydum, yani bu da pek olası görünmüyordu. O hâlde, şu tuhaf af dileyerek dikkat çekme geleneğini kullanıyor olmalıydı. Ona dikkatimi *çektğini* söylemek için ağzımı açtım ama günümüzde insanlar çok sabırsız olduğu için, ben daha tek kelime edemeden sözümü kesti.

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordu kabaca.

Bu kütüphaneye gelen insanlar bazen beklenmedik biçimde ahmak olabiliyorlardı. Tanrı aşkına, burada çalışmıyor olsaydım danışma masasında işim neydi? Üstelik üzerimde *yaka kartı* vardı! Bununla beraber, klişeleşmiş kütüphaneci kalıbına uymadığımı farkındaydım. Öncelikle, yirmi sekiz yaşında, ortalama bir kütüphaneciden (*Librarian’s Digest’e* göre kırk beş) daha gençtim, ayrıca çoğu akranıma göre daha modaya uygun ve renkli giyiniyordum: Yumuşak, açık renkli tişörtlere, parıltılı spor ayakkabılara, gökkuşağı ya da tek boynuzlu atlarla süslenmiş uzun eteklere ve tulumlara bayılıyordum. Saçlarımı iki yandan örüp örgüleri kulaklarımın üzerinde topuz yapıyordum (Prenses Leia’ya istinaden değil ama açıkçası meşgul bir kadın olarak onun da bu modeli benim kadar kullanışlı bulup bulmadığını merak ediyordum). Bütün bunlara rağmen yine de kütüphaneciydim.

“Benimle ilgilenecek misin, küçükhanım?” diye üsteledi kadın.

“Sizinle ilgilenmemi mi *istiyorsunuz?*” diye sordum sabırla.

Kendisiyle ilgilenmemi doğrudan *isteseydi* bu kadar vakit kaybetmemiş olacağını belirtme zahmetine girmedim.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Elbette, yoksa neden buradayım *sanıyorsun?*”

“Sayısız sebepten olabilir,” diye yanıtladım. “Sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi su sebiline yanında duruyorsunuz; bu bölge kütüphanenin en işlek yerlerinden biridir. Fotokopi makinesine giderken elinizdeki dokümanları düzeltmek için masaya uğramış olabilirsiniz. Arkamdaki duvarda asılı Monet tablosunu hayranlıkla izliyor olabilirsiniz; ben bunu gün içinde sık sık yaparım. Çıkışa giderken ayakkabınızın bağcığını bağlamak ya da kurgu dışı bölümündeki kişinin eski sevgiliniz olup olmadığına bir daha bakmak için durmuş olabilirsiniz. Siz gelmeden önce benim yaptığım gibi Linda’nın *Üç Küçük Domuzcuk* yorumunu keyifle iz...”

Daha fazla, *çok daha fazla* örneğim vardı ama koşarak danışmaya gelen Gayle lafımı kesti. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gayle, tam vaktinde yetişmekte uzmandı. Kabarık sarı saçları, fazlasıyla keskin kokulu bir parfümü ve bahçesindeki limon ağacından bana limon getirmek gibi bir takıntısı vardı. Bir keresinde sıcak suya bir dilim limon atmayı sevdiğimi söylemek gibi bir hataya düşmüştüm, o zamandan beridir bana limon getirip duruyordu. Bunu yapmamasını söylemiş olsam da Rose insanların böyle küçük şeyler yaparak kendilerini faydalı hissetmeyi sevdiklerini ve bu durumda yapılacak en iyi şeyin, ona teşekkür edip limonları daha sonra bir kenara atmak olduğunu söylemişti. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de Rose bu tür konularda genellikle haklıydı.

“Nihayet!” dedi kadın ve oğlunun kütüphaneden aldığı kitapları yazlıkta unuttuklarını, yazlıkları ilaçlandığı için kitapları ancak dün alabildiklerini, bu yüzden gecikme cezası ödemek zorunda kaldıklarını ekledi. Bununla birlikte, bir kitabın iade süresini uzatmak istediğini de söyledi ama o kitap için sırada bekleyen yirmi yedi kişi vardı! Yirmi yedi! İtiraf etmeliydim ki,

insanların para cezasından yırtmak için uydurdukları hikâyeler düşünülürken onunki gayet inandırıcıydı. Geçenlerde bir beyefendi, kızının kütüphaneden ödünç aldığı *Ulysses* kopyasını And Dağları'na doğa yürüyüşü yapmaya gittiklerinde yanında götürdüğünü ve kitabı, oradaki bir köyde kısa süre önce dul kalmış, ikiz bebekleri olan bir anneye verdiğini söylemişti. And Dağları'nda yaşayan köylü bir kadının *Ulysses* okuyabilecek kadar iyi İngilizce bilmesinin yanı sıra, dağın tepesinde bir başına, ikiz bebek büyütürken bu tarz bir kitabı okumak istemesi beni hayrete düşürmüştü olsa da tek bir soru sormadan adam gitmişti. (Tabii ki Gayle ceza iptal etmişti.)

Kütüphanede haftada dört gün, buna ek olarak ayda iki pazar çalışıyordum. Bugün olduğu gibi yağmur yağmadığında, evden buraya sesli kitabımı dinleyerek otuz beş dakikada yürüyor, mesaimin başlamasına en az on beş dakika kala kütüphaneye varmış oluyordum. Hava yağmurluysa otobüse biniyor ve hemen hemen aynı süre içinde buraya ulaşmış oluyordum. Günümün tamamını kitap tavsiyeleri vererek, iade edilen kitapları sisteme kaydederek ve fotokopi makinesi hakkında sorulan soruları duymazdan gelerek geçiriyordum. Gününe bağlı olarak yeni kitap siparişi veriyor, yazar söyleşileri ya da topluluk buluşmaları için konferans salonunu ayarlıyor veya evlere kütüphane hizmetleri için kitapları paketliyordum. Kitaplar dışında herhangi bir konuda konuşmaktan kaçınınsam da Gayle'in bahçesi ve torunları hakkında anlattıklarını dinlemeye çalışıyordum çünkü Rose sevdiğimiz insanları dinlememiz gerektiğini, bunun kibarlık olduğunu söylüyordu.

Gayle'in mercan rengi ojelili kadının para cezasını iptal etmesini dinlerken bakışlarım otomatik kapıdan içeri giren kalın gözlüklü, kırmızı-beyaz çizgili bereli genç adama kaydı. Düşük bel kot pantolonuna ve omuzlarına astığı havluya bakılırsa büyük ihtimalle evsizdi. Doğruca banyonun yolunu tuttu. Burası eskiden bir hastane olduğu için Bayside Halk Kütüphanesi'nde iki tane banyo vardı, yani evsizlerin buraya banyo yapmaya gelme-

si olağandışı bir durum değildi. İçeriye ilk kez bir evsizin girdiğini gördüğümde çok kızmıştım ama bu, Janet'la çalışmadan önceydi. Eski müdürüm Janet, bana kütüphanenin herkese ait olduğunu öğretmişti. Janet kütüphanenin, dünya üzerinde insanların girmek için bir şeye inanmak ya da bir şey satın almak zorunda olmadığı nadir yerlerden olduğunu söylerdi... Ve tüm gelenlerle ilgilenmek bir kütüphanecinin en asli görevidir. Ben de görevimi son derece ciddiye alırdım, tabii fotokopi makinesiyle ilgili yardım istemedikleri sürece, o zaman saklanacak delik arıyordum.

El çantamı alıp adamın peşinden banyoya gittim. Adam uzun boyluydu –bayağı uzundu hem de– biraz da cılızdı. Çizgili beresinin sallanıp duran ponponuyla arkadan *Where's Wally?*'deki Wally'ye benziyordu.

“Wally!” diye seslendim arkasından, adam, kadınlarla erkeklerin ortak kullandığı banyoya giden havasız, camsız, fayans döşemeli hole girerken. Normalde ne olursa olsun oraya girmezdim ama adamın girdiğini görünce birdenbire korkularıyla yüzleşmem gerektiğini hissettim.

“Banyoyu mu kullanacaksınız?”

Kaşlarını kaldırmış hâlde arkasına döndü ama cevap vermedi. İşitme engelli olabilir mi diye merak ettim. Kütüphanemizin işitme engeli olan birçok ziyaretçisi vardı. Dudaklarımı okuyabilmesi için sözlerimi yüksek sesle ve yavaşça tekrarladım.

Nihayet, “Evet?” dediğinde, cevap vermekten çok soru sorar gibi sesi yükseldi.

Onu takip etme dürtümü sorgulamaya başlıyordum. Bundan birkaç ay önce akşam mesaisi sırasında adamın biri teşhircilik yaptığından beri berduşlara karşı daha temkinli davranır olmuşum. Ian McEwan'ın *Kefaret* kitabını Kurgu Edebiyat rafında “Mc” başlığı altına yerleştirdiğim sırada birdenbire karşımda bir penis belirmişti. Gayle'ı çağırmıştım, o da polisi aramıştı ama polisler gelene kadar adam fermuarını çekip yaylana yaylana gitmişti bile. “Keşke kitap kapaklarının arasına kısırsaydın,”

demmişti Gayle ama öylesi hem nahoş olurdu hem de kitabın hijyenini bozardı. Bunu ona da söylediğimde, “karate-doğrama” hareketini uygulamamı önermişti ama birincisi, öyle bir karate hareketi yoktu (biliyordum çünkü karatede siyah kuşağım vardı) ikincisi, olsa bile yapmazdım çünkü karate, barışçıl felsefe üzerine kuruluydu.

İkinci sınıfta deneme dersine gittiğimden beri karate yapıyordum, o ilk derste ustam “doğuştan yetenekli” olduğumu söylemişti (tuhaf bir yorumdu, zira katanın doğuştan bilinmesine imkân yoktu; hareketler son derece özgün ve anormaldi). Yine de karateden büyük zevk aldığımı fark etmiştim; sürekliliği, rutini olması, yapısı hatta zor denecek kadar sert fiziksel temasları, hepsini sevmiştim. Yüksek sesli “*Kiai*” bağrıışları bile çok hoşuma gitmişti. Öyle ki, yirmi yıl sonra hâlâ yapıyordum.

“O zaman al bakalım.”

Çantamda taşıdığım küçük makyaj çantasını çıkarıp Wally’ye uzattım, o da sanki içinde saatli bomba varmış gibi parmaklarının ucuyla tutarak aldı. “Bu... da... ne?”

“İçinde diş macunuyla diş fırçası, yüz yıkama jeli ve sabun var. Ha bir de tıraş bıçağıyla tıraş köpüğü.”

Daha ne kadar açık anlatabilirdim bilmiyordum ama Wally hâlâ şaşkın görünüyordu. Onu daha yakından inceledim. Üzerinde içki kokusu olmadığı gibi iki gözü de aynı yöne bakıyordu. Giysileri bol olsa da hepsi yerli yerindeydi. Yine de akıl sağlığından endişeliydim.

“Sen az önce bana... Wally mi dedin?”

Adamın sesinde hoş bir şey vardı; kelimeleri her nasılsa dolgun ve son derece anlaşılırdı. İnsanların sürekli mırıldanıp durdukları bir dünyada bu, beklenmedik bir hoşluktu.

“Evet,” dedim. “*Where’s Wally?*’deki Wally’ye benziyorsun. Daha önce söyleyen olmadı mı?”

Adam ne onaylayıp ne reddedince biraz daha açıklamaya karar verdim.

“*Where’s Wally?*’nin ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir ki-

tap." Gülümsedim çünkü Rose insanların birine takılırken (yani şaka yollu laf sokarken) gülümsemesi gerektiğini söylerdi ki bu yaptığım bence kesinlikle takılmaktı.

Ama Wally gülümsemedi. "Where's Waldo?"dan mı bahsediyorsun?"

Ansızın Wally'nin Amerikalı olduğunu fark ettim, aksanının ve şaşkınlığının sebebi şimdi belli oluyordu.

"Aslında hayır, *Where's Wally?*'den bahsediyorum. Kitabın orijinali, 1987 yılında Birleşik Krallık'ta *Where's Wally* adıyla yayımlandı. O zamandan beri dünya çapında yayımlanmaya devam eden kitaplarda Wally'nin ismi hep değişmiştir. Mesela Amerika ve Kanada'da 'Waldo', Fransa'da 'Charlie', Almanya'da 'Walter', Türkiye'de 'Ali', İsrail'de 'Efi', Norveç'te de 'Willy' olmuştur."

Wally bir müddet bana dikkatle baktı. Akli karışmış gibi bir görüntüsü vardı. Bakışlarının hemen solumda olduğunu fark ettim, sanki omzumun üzerinden arkama bakıyordu.

"Neyse, Avustralya'da da Wally," dedim.

"Peki..." Yeniden makyaj çantasına baktı. "E, bunlar kütüphanenin ikramı mı?"

"Yoo," dedim daha geniş gülümseyerek. "Benim ikramım."

Wally'nin gözlüğünün ardındaki yosun yeşili gözleri usulca sola kaydı. "Senin mi?"

"Evet. Kız kardeşim yurtdışı seyahatlerinden döndüğünde getirir. Bunları uçaklarda bedava dağıttıklarını biliyor muydun?"

"Biliyordum," dediğinde, evsiz olduğuna dair düşüncemi sorgulamadan edemedim. Hayatım boyunca hep bir şeyleri yanlış anlamıştım, hatta bu huyumla bilinirdim. Onu daha dikkatli inceledim. Kot pantolonu hem çok bol hem de çok kısaydı, üstelik yıpranmış paçalarına bakılırsa boyunu kendi kısaltmıştı. Bununla beraber, boğazına kadar güzelce iliklediği oduncu gömleği gayet iyi durumdaydı. Dahası, genel olarak pasaklı görünmesine rağmen -küçük bir holde olsak bile- ondan kötü

koku almıyordum. Tırnaklarına baktım, onlar da temizdi. Hatta tertemizdi. Pembe, oval tırnaklarının her biri kusursuz bir hilal şeklindeydi. Tam el mankeni olacak adamdı.

“Affedersin, seni evsiz sandım.” Bu sefer ona takılmadığımı, ciddi konuştuğumu göstermek için gülümsemedim. “Sanırım kot pantolonun yüzünden böyle bir izlenime kapıldım. Bir de şapkan tabii.”

Bana dik dik baktı. Meydan okumalardan kaçan biri olmadığım için ben de ona dik dik baktım. Bundan birkaç yıl önce göz teması kurmakta zorlanan insanlara tavsiyelerde bulunan bir kitap okumuştum. Maruz bırakma yöntemi olarak bakışma yarışması yapmayı öneriyordu. Meğerse ben o konuda fazlasıyla başarılıymışım. Bakışma yarışması, normal göz temasları gibi rahatsız edici değildi. Mesela birine ne kadar bakabileceğinizi, ne zaman bakışlarınızı kaçırmamız gerektiğini ya da ne sıklıkla göz kırpmamız gerektiğini düşünmenize gerek yoktu. Bakışma yarışmasında yapmanız gereken tek şey, yarıştığınız kişiye gözünüzü dikip aklınızı başka şeylerle meşgul etmektir. İstersem bunu saatlerce yapabilirdim. Hatta bir keresinde kütüphanemizin daimi ziyaretçisi ve başarılı rakibim Bay Robertson’ı otuz yedi dakikayla yenmiştim. Ondan daha genç ve kurnaz görünen Wally’nin daha sağlam bir rakip olmasını beklediğim için on saniyeden kısa bir süre sonra bakışlarını kaçırdıca hayal kırıklığına uğradım.

“Amatör.”

Wally bir şey diyeceği sırada kapı açıldı, böylece holün ortalarına ilerlemek zorunda kaldım. Küçükler İçin Masal Vakti’nden turuncu tulumlu bir erkek çocuğu içeri girdi. Hemen arkasında büyükannesi ve ikiz bebek arabası iten başka bir kadın vardı. Demek ki Küçükler İçin Masal Vakti bitmişti. Dışarıda çocukların şamatası gittikçe artıyordu.

Wally, “Şapkamın nesini beğenmedin?” diye sorarken kapı yeniden açıldı ve içeriye küçük bir kızla annesi girdi. Burası iyiden iyiye kalabalıklaşmaya başlıyordu. Turuncu tulumlu oğlan olduğu yerde zıplayarak, “Altıma işeyeceğim,” diye duyurdu.

Sonra Wally'yi fark etti ve hayretler içinde, "Aaa, Wally!" diye bağırdı.

Wally bana bakınca omzumu silktim; insanların sözsüz olarak *ben demiştim* demek için kullandıklarını gördüğüm bir hareketti bu.

Daracak hol şimdi insan dolu olduğu gibi içerideki yankılar bilhassa sinir bozuyordu. Ellerimi kulaklarıma kapadım. "Bu bir iltifat," diye bağırdım şamata yüzünden. "Wally dünya çapında sevilen biri, tuhaf bir çocuk olmasına rağmen. Belki de tuhaf değildir, sadece öyle görünüyordur. Tıpkı senin gibi!"

Wally gözlüğünü burnunun üstüne iterken dudaklarını okudum, "Affedersin?" diyordu.

"Özür dilemene gerek yok," diye bağırdım kapıya yönelerek. "Kütüphanemizin kapıları herkese açıktır; dilediğin gibi girip çıkabilirsin."

Kapı bir kere daha açıldı ve bu sefer içeriye yürüteç kullanan yaşlı bir adam girdi. Kapıyı tutarak ikiz bebek arabasının etrafından dolandım. Tam dışarı çıkacağım sırada aklıma bir şey geldi ve arkamı döndüm.

"Geğirdiysen ya da gaz çıkardıysan duymadım, yani bunlar için de özür dilemene gerek yok!"

Bunun üzerine hızlıca el sallayıp holden çıktım.

Biz beş yaşındayken annem kardeşim Rose'la beni bir yıl boyunca her gün kütüphaneye götürmüştü. *Kütüphanede okula alacağımızdan çok daha iyi bir eğitim alırsınız*, demişti ki ona bu konuda kesinlikle katılıyordum. Bana kalsa okula başlamadan önce bütün çocukları bir yıl boyunca kütüphaneye gönderirdim. Sadece kitap okumaları için değil, orada dolaşmaları için de. Kütüphanecilerle arkadaş olmaları için. Bilgisayarların klavyelerine pat pat vurmak, bir kitabın sayfalarını çevirirken olağanüstü hayal güçleriyle akıllarından hikâyeler uydurmaları için. Her çocuk bunu yapabilseydi dünya ne şanslı bir yer olurdu.

İşte, ben o kadar şanslıydım. Şimdilerde araştırmacılar yedi yaşımızdan öncesini hatırlayamayacağımızı söyleseler bile ben beş yaşına dair birçok anımı hatırlıyordum. Annem, Rose ve ben sabahın ilk ışıklarıyla kalkar, alelacele üzerimizi giyininip duruşa koşardık. Sabırsızlığımızdan kütüphaneye neredeyse her seferinde daha açılmadan varır, sonra da kütüphanenin önündeki bankta oturarak zaman öldürürdük, ya da hava yağmurluysa, tentenin altına girer, kapıların açılmasını beklerken kitaplarımızı bitirirdik. İçeriye girdiğimizde Rose ve ben dönüşümlü olarak kitaplarımızı iade kutusuna atar, sonra koşarak gidip o gün oturacağımız pufları seçerdik (ben pamuklu olanları tercih eder-

dim, vinil olanlar bir süre sonra yapış yapış oluyordu). Annem puflara asla oturmazdı; o, kütüphanenin öbür ucundaki koltukları ya da oturakları tercih ederdi. Çoğunlukla annemi gün boyu görmezdik. En eğlenceli kısmı da buydu zaten. Tuvalete kendi başımıza giderdik, sebile kendi başımıza giderdik. Kütüphanede ne zaman ne yapacağımızdan tamamen kendimiz sorumluyduk.

Böyle böyle birkaç hafta geçmişti ki kütüphanecilerden biri, Bayan Delahunty, bizimle özel olarak ilgilenmeye başladı. Önce kitap tavsiyelerinde bulundu. Sonra Rose'la bana okuduğumuz tüm kitapların isimlerini yazacağımız çalışma sayfaları verdi. Yüze ulaşırsak bize kütüphaneden kitap hediye edecekti! Rose'la ben o çalışma sayfalarını doldururken yazmayı öğrendik. Bazı günler, hangi kitabı okuyacağımıza karar veremediğimizde, Bayan Delahunty gelip bize önerilerde bulunurdu.

"Cömert Ağaç'ı sevdiniz mi, kızlar? Onu sevdiyseniz bence *Vahşi Şeyler Ülkesinde*'yi de seversiniz. Oturun, beraber okuyalım."

Sonrasında bize sorular sorardı. *Sizce Max sahiden uzaklara gitti mi? Aslında ne oldu?* Soruları cevaplamanın, beynimizin okuduklarımızı anlamasına yardımcı olduğunu söylerdi. Zaman ilerledikçe Bayan Delahunty bizim için daha zor kitaplar seçer olmuştu, yıl sonu geldiğinde, dediğine göre, on iki yaşında birinin kelime dağarcığına ulaşmıştık! Bundan dolayı sonraki yıl anasını es geçip doğruca birinci sınıfa başladık. Annem bununla çok gurur duyardı. Birçok insan bize, *Ne harika bir anneniz olmalı!* ya da *Anneniz size bir sürü kitap okuyordur* gibi şeyler söylüyordu.

Biri bunu ilk söylediğinde, Hayır, bize kitap okuyan kişi annem değil, diyecek oldum ama Rose bilekliğini bilekliğime vurarak beni susturdu. Annem bilekliklerimizi bize doğumumuzda vermişti; benimki eğreltiotu*, Rose'unki de gül oymalıydı. Bir noktadan sonra bu bileklikler bizim için bir tür sözsüz iletişim yolu olmuştu. Rose beni uyarmak –durmamı söylemek– için bilekliğini bilekliğime vururdu. Hemen hemen her zaman işe ya-

* İngilizcede Fern, eğreltiotu demektir. –çn

rayan iyi bir sistemdi bu. Rose beni yalnızca bir kere hata yapmaktan alıkoyamadı ve o hata ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'İN GÜNLÜĞÜ

Bugün terapistle bebek özlemimi etraflıca ele aldık. Bu özlemin nasıl fiziksel bir şey olduğundan bahsettim, açlık gibi, acı gibi. Kayıp gibi. Terapistim bunun çocukluğumdan ileri geldiğini düşünüyor; annemin yapamadığı şeyi doğru yapma arzusu olduğunu. Kendimi iyileştirme çabası olduğunu. Belki de haklıdır.

Konuşma o yöne kaydığında benden ilk travmatik anımı anlatmamı istedi. Ne olduğunu hatırlamam uzun sürdü –bilinçaltımın tozlu derinliklerine gömmüş olmalıydım– ama sonunda hatırladım ve şimdi aklımdan çıkmıyor. Beş yaşındaydım; babam gittikten bir yıl sonraydı ama o olaya dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Hâlâ unutmadığım ilk anılarım sonraki yıldan, yani annemin bizi kütüphaneye götürdüğü yıldan. Fern o yılı ne çok sevmişti! Kütüphaneyi evi gibi benimsemesini, kitapların sayfaları arasında saklı dünyalar keşfetmesini, o yıl sayesinde kütüphaneci olmaya karar vermesini büyük bir sevgiyle anlatır. Bense çığlık atmak istiyorum. Bazen tek oturuşta bitirdiğimiz şu kendi-maceranı-kendin-seç kitaplarındaki gibi ikimizin paralel, alternatif hayatlar yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

Ben kütüphane yılına dair ne hatırlıyorum, biliyor musunuz? Köpek kokan kanepelerde uyduğumu; gecenin bir yarısı eski evimizden apar topar çıkarıldığımı ve yanıma bir tek oyuncakımı bile alamadığımı, hatta anneme o kadar yalvarmama rağmen Bay Bear'ı bile alamadığımı; her sabah yabancıların evlerinden çizgili plastik poşetler alıp gideceğimiz bir sonraki yere götürmek üzere annemin küçük arabasının bagajına

koyduğumuzu; sabahları midemde artık açlıkla korkunun karışımı olduğunu bildiğim bir ağrıyla uyandığımı.

Size komik bir şey söyleyeyim mi? Bence Fern o yıl evsiz kaldığımızı bilmiyor. Muhtemelen kendine bir maceranın içinde olduğumuzu söylemiştir, ya da tatilde. Belki de hiçbir şey söylememiştir. Onun, hayatı sorgulamak yerine olduğu biçimde kabul etmek gibi bir huyu var. Bazen –hayır, her gün– bu huyunu kiskanıyorum.

Annemin dediğine göre evsiz olmamızın tek suçlusu babamdı. O gittikten sonra annem kiranın altından tek başına kalkmamış. Ev sahibi kiraya o kadar büyük zam yapmış ki alının teriyle para kazanan kimse kalkamazmış. Bu yüzden o evi gecenin bir yarısı yanımızda yalnızca taşıyabileceğimiz kadar eşyayla kaçır gibi terk ettik. Sonraki on iki ay boyunca geceyi ya arabada geçirdik ya da annem o zamanlar kiminle arkadaşsa onun evinde, kanepede veya yerde uyuduk. Neyse ki annem arkadaş edinmekte ustaydı. “Kızlar, bu Nancy, onunla kuaförde tanıştık!” derdi neşeyle. Birkaç gün sonra Nancy'nin evinde yaşamaya, ona “Nancy Teyze” demeye başladık. Bundan bir iki hafta sonra Nancy'yi bir daha görmezdik ama anneme ödünç verdiği kıyafetleri ve mücevherleri görürdük. Başımızın üstünde hep bir çatı olurdu ve annem bundan büyük gurur duyardı. Her gece yatmadan önce bize bunu hatırlatırdı.

“Ne yapıyorsam sizin için yapıyorum, biliyorsunuz, değil mi? Sırf sizin kalacak bir yeriniz olsun diye. Yoksa ben kendime kalacak yer bulurdum. İşte, sizi bu kadar çok seviyorum.”

“Teşekkürler, anneciğim.”

“Peki, siz kimi seviyorsunuz?”

“Seni, anneciğim.”

Aylar geçiyordu. Gündüzleri kütüphanede geçiriyor, geceleri bilerinin evinde kalıyorduk. Ama hep kötü değildi. Kütüphaneye ilgili sevdiğim şeyler de vardı. Sabahları gidecek bir yerimizin olmasını seviyordum, böylece o sırada evinde kaldığımız kişiyle kahvaltıda sohbet etmek zorunda kalmıyorduk. O zamanlar bile başkasının hayatında yer kaplamanın utancını anlıyor, hissediyordum. Kütüphanenin ücra köşelerine saklanıp evim orasıymış gibi hayal etmeyi seviyordum. Oranın halka açık olmasını seviyordum, orada, birkaç saatliğine olsa bile gü-

veydiki. Bayan Delahunty'yi de seviyordum ama Fern kadar hunharca değil. Kimi zaman, o bize kitap okurken, onun annemiz olduğunu düşlerdim. Bize, *Clifford the Big Red Dog*'u okuduğu günü hatırlıyorum. Kitabı bitirdikten sonra normalde yaptığı gibi hikâyeye ilgili sorular sormak yerine sabah kahvaltı yapıp yapmadığımızı sormuştu.

"Yapmadık," demişti Fern. "İnsana günde iki öğün yeter, fazlası açgözlülüktür."

Tabii ki bu, kelimesi kelimesine annemin lafıydı. Göz ucuyla dergilerin olduğu yerde duran anneme baktığımı ve midemin tuhaf bir biçimde çalkalandığını hatırlıyorum.

Bunun üzerine Bayan Delahunty nerede uyuduğumuzu sormuştu.

"Kanepede," demişti Fern. Yüzünde endişeden eser yoktu. Her şeyden öylesine bihaber olmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Aynı zamanda ne kadar da tehlikeli.

Bayan Delahunty'nin ifadesi değişmediyse de sesi hafiften yükselmişti. "Öyle mi? Kimin kanepesinde?"

Fern omzunu silkmişti. "O sırada kimin evindeysek onun."

Bayan Delahunty bana bakmıştı. Ben de ayakbabilirime bakmıştım.

Bir müddet sonra Bayan Delahunty kalkıp annemin yanına gitmişti. Onları izleyemeyecek kadar korktuğumdan yüzümü kitabıma gömmüştüm. Birkaç dakika sonra annem yanımıza gelip gitme vaktinin geldiğini söylemişti.

Dışarı çıktığımızda, "Kütüphaneciye evsiz olduğumuzu hanginiz söyledi?" diye sordu. İkimiz birer yanında elini sıkıca tutuyorduk. Bu ayrıntıyı hatırlıyorum çünkü alışılmadık bir durumdu. Normalde annem Fern'le beni el ele tutuştururdu; yanımızdan geçenler bizi öyle görünce gülümserdi, bu da annemin hoşuna giderdi.

"Kütüphaneciye evsiz olduğumuzu hanginiz söyledi?" diye yinelemiştir. Sesi sertti, onu duyan Fern'ün huzursuzca kıpırdanmaya başlayıp "evsiz" kelimesini tekrarladığını hatırlıyorum, tuhaf bir biçimde her şeyi tekrarlardı. Köşeyi dönüp ıssız bir sokağa girerken annem aynı soruyu yeniden sormuştu. Tırnakları avucuma batıyordu.

"Bayan Delahunty... o sordu..." diye başlamıştım.

Annem hemen bana dönmüştü. "Yani sen mi söyledin?"

Göz ucuyla Fern'e baktığımda korkmuş ve şaşkın görünüyordu. Kimseye evsiz olduğumuzu söylememişti; o kelimeyi kullanmamıştı. Suçlu olduğunu bilmiyordu.

Başımınla onaylamıştım.

Annem ellerimizi bırakıp eğilmişti. "Seni aptal kız. O kadın iyi biri gibi görünebilir ama sizi benden almak istiyor. İstediyin bu mu?"

Başımı iki yana sallamıştım.

"Koruyucu aile yanında, seni sevmeyecek korkunç bir kadınla yaşamak mı istiyorsun? Beni bir daha hiç görmeyeceksin, bunu mu istiyorsun?"

Öfkeyle buruşturduğu yüzüne baktıkça korkudan içim titriyordu. Konuştukça yüzüme tükürükleri sıçırıyordu.

"Hayır!" diye haykırmıştım. Tek istediğim onunla olmaktı. Bu hayat-taki en büyük korkum annemden ayrılmaktı. Haklıydı, aptallık etmişim. "Özür dilerim. Özür dilerim, anneciğim."

"Hadi, eve gidelim, Fern," demişti annem Fern'ün elini tutarak. Arkalarından koşup öbür elini tutmaya çalışmıştım ama cebine koymuştu. Eve gidene kadar ağlaya ağlaya arkalarından koşmuşum. Bir dizimi fena şekilde acıtarak ayaklarına kapandığımda annem umursamamıştı bile.

Eve vardığımızda –o sıralar kimin evinde kaldığımızı ya da o gece neden evde olmadıklarını hatırlamıyorum– annem iki kişilik yemek yapmıştı. Ben de biraz yiyebilir miyim diye sorduğumda orada değilmişim gibi davranmıştı. Daha sonra Fern'e banyo yaptırmış, ona hikâye okumuştum. Annem bize nadiren banyo yaptırır, hiç hikâye okumazdı. Hikâyeyi dinlemek için kanepeye oturmıştım ama annem beni öyle bir itmmişti ki döşeme tahtasının üzerine düşüp incinen dizimi vurmuş-tum. Ağlamaktan karnıma ağıri girerken annem beni hiç umursamadan okumaya devam etmiş, hikâye bittiğinde Fern'ü yatırıp gitmişti.

Yatağa yatmamam gerektiğini anlamış ve bir zaman sonra yerde uyuyakalmıştım. Uyandığımda Fern yanımdaydı, incecik kollarını bana dolamış, yüzünü saçlarıma gömmüştü. Kanepeden battaniyeyle yastığı alıp bize küçük bir yatak yapmıştı. Bütün gece bana o şekilde sarılmıştı.

Çoğu insan beni Fern'ün koruyucusu olarak görür. Oysa, kendi tuhaf yöntemleriyle, hep Fern benim koruyucum olmuştu.

FERN

Saat tam 18.15'te Rose'la Owen'ın beyaz bahçe kapısını açtım ve kırmızı tuğla döşeli yolda yürüdüm. Pazartesi, salı ve perşembe akşamları birlikte yemek yedik, tabii Rose seyahat etmediği ya da çalışmadığı sürece, o zaman yemeği iptal etmemiz gerekirdi. Başka bir gece için yeniden plan yapma girişimlerimiz hep sonuçsuz kalmıştı. Rutinimin bu gibi mihenk taşları, sakin ve akli başında kalmamı sağlıyordu. Rose'la Owen'ın evi, *House & Garden* dergisinin sayfalarında yer alacak kadar güzel bir ev olsa da Owen gittiğinden beri çimler eskisi kadar bakımlı değildi. Owen kış aylarında iki haftada bir, yazlarıysa haftada bir çimleri biçerdi ama şimdilerde Londra'da çalışıyordu. Yine de burada göze batan tek şey çimlerdi. Veranda süpürülmüş ve yağlanmıştı, kapının yanında şemsiyelerin konması için hasır sepet vardı. Bir de ayakkabılık vardı, daha önce hiç giyilmemiş bir çift parlak kırmızı lastik çizme orada ters şekilde duruyordu. Rose ev idare etme becerisiyle gurur duyar, bunu, çocukken yaşadığımız en hafif tabiriyle kaotik eve tepki olarak yaptığını söylerdi. Ben de evimi düzenli ve temiz tutmayı âdet edinmiştim ama dergilerde boy boy fotoğrafları yayımlanma derecesinde uğraşmıyordum.

Rose'un kapısının önündeki üç basamağı tek seferde çıktım. Kapıyı açtığımda beni Alfie karşıladı, eğilip onu sevdim. Parlak

tüyleri ve boynundaki gülünç kırmızı fular tasmasıyla köpek bile kusursuzdu.

Kucağıma atladığında, “Merhaba, Alfie,” dedim. Doğrulduğumda sevinçle ayaklarımın etrafında dolandı. Rose’la Owen Alfie’yi ilk sahiplendiklerinde Rose onun bahçede kalmasını istemişti. (“Kaç tane *cavapoo*’nun* bahçede kaldığını gördün?” diye fısıldamıştı Owen bana. Ben de ona, “Hiç,” demiştim, “ama ben Alfie’den başka *cavapoo* görmedim, o yüzden araştırman kusurlu.”)

Mutfakta, Rose ellerinde kocaman fırın eldivenleriyle fırının karşısına diz çökmüş, pişen tavuğu izliyordu.

“Ben geldim!” diye haber verdim.

Rose irkilmmişti, az kalsın fırının içine düşecekti. “Fern! Ödümü kopardın!”

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Rose mükemmel bir kaş çatıydı. Gülerken bile kaşlarının arasında iki dikey çizgi oluşurdu, sanki fazla eğlenmekten korkmuş gibi. Owen bunun, herkes için fazlasıyla endişelendiğinden kaynaklandığını söylerdi. Rose’un Owen için endişelendiğini biliyordum çünkü ne zaman Londra’daki işinden bahsetse gülümsemesi genişler ve hızlıca konuyu değiştirirdi. Benim için de endişeleniyordu. Bir keresinde onu telefonda birine saçlarını ağarttığımı söylerken duymuştum (saçları *ağarmamıştı*, hem stres *sahiden* saçları ağartmazdı, bununla beraber stres, *telogen effluvium* diye bilinen, saçların normalden üç kat daha fazla dökülmesine neden olan bir duruma sebebiyet *verebilirdi*, demek istediğim kelleşmesine neden olmasam bile saçlarını ağartamazdım).

“Süt aldın mı?” diye sordu Rose. Üzerinde beyaz gömlekle siyah deri pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Rose her zaman siyah ve beyazın farklı tonlarını giyer, arada yalnızca ten ve bej rengi şeyler kullanırdı. (Bana sorarsanız giysilerinde biraz parlattı olmalıydı ama neyse.) Rose dekoratördü ama “ofisleri dekore

---

* Cavalier King Charles Spaniel ile Poodle cinslerinin çiftleşmesiyle ortaya çıkan köpek ırkı. -yhn

eden dekoratörlerdendi, dekoratif yastık seçen dekoratörlerden değil". Rose'un sık sık ve inatla söyleyip durmasından bu ayrımın onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıştım. Bundan dolayı dekoratif yastıkların bu dünyadaki en sevdiğim şeylerden biri olduğunu ona hiç söylememiştim.

Yüzümdeki boş ifadeyi görünce, "Süt?" diye tekrarladı. "Seni yarım saat önce aradım ya hani? Gelirken 7-Eleven'a uğrayacağını söyledin."

Çok tuhaf, ben bunu hiç hatırlamıyordum. Son derece detaycı biri olmama rağmen bazen inanılmaz dalgın olabiliyordum. İlginç bir durumdu. Fotografik hafızam vardı; isimleri ve yüzleri asla unutmazdım, kütüphanede sadece bir karakterin adıyla ya da kapağın tarifiyle herhangi bir kitabı bulabilirdim ama sık sık sabah evden çıkarken kapıyı ardına kadar açık bırakıyordum (yan komşum Bayan Hazelbury ilk birkaç seferde evime hırsız girdiğini sanarak kütüphaneyi aramış, sonrasında kapıyı kapatıp geçer olmuştu). Rose dalgınlığının beni daha sevimli kıldığını söylüyordu ama ben bu duruma çok sinir oluyordum. Kendi aklımı bilmemekten, kendime güvenememekten nefret ediyordum, güvenilmemesi gereken biri olmama rağmen.

"Neyse, boş ver," dedi gülümseyerek. "Yemekten sonra alırım."

Buzdolabından önceden hazırladığı kinoa salatasını çıkarıp masaya koydu. "Haydi," dedi. "Bana günün hakkında bir şey anlat!"

Kelime seçimi için Rose'a minnettardım. Çoğu insan, Günün nasıl geçti? diye sorardı ki bu sinir bozucu derece karmaşık bir soruydu. Birine gününüz hakkında *bir şey* anlatmak daha basitti. Rose'a kütüphanedeki muhtemel evsizle karşılaşmamı anlatmayı düşündüm ama bu başka sorulara yol açabileceği için farklı bir konu seçtim. "Kitaplarda geçen küfürlerin üzerini kimin çizdiğini buldum," dedim.

Rose salatayı karıştırırken, "Aa, öyle mi? Kimmiş?" diye sordu. "Bayan Millard," dedim. "Emekliler topluluğundan. Çene-

sinde tüylü ben olan kadın. Kitap kulübü buluşmaları bittikten sonra aldığı kitaplardan birini iade ederken ben de oradaydım. Çizikleri görüp sordum. İtiraz etmeyince o kopyanın yenisini almamız için bize ödeme yapması gerektiğini ve üzeri çizilmiş başka kopyalar görürsem kütüphane kartının geçici olarak iptal edileceğini söyledim!”

“Aferin sana, Memur Castle.”

Teknik olarak “Komiser” demesi gerekirdi ama ne kastettiğini anlamıştım. “Hiç kimse benim gözetimim altında kütüphane mülküne zarar veremez.”

Gülümsedi. Rose çok güzeldi. Oval yüzü, iri gözleri ve fındık rengi saçları olan minyon bir kadındı. İkize benzemiyorduk (çoğu insan da böyle söylerdi). Ben dar yüzlü, kızıl-sarı saçlı, uzun boyluydum. Aslına bakarsanız aramızdaki tek fiziksel benzerlik gözlerimizin rengiydi. Beyaz bir kumsalda denizin sıgık yeri gibi apaçık mavi (Rose’un eski erkek arkadaşı rengi böyle tarif etmiş, ben de şimdiye kadar duyduğum en iyi tarif olduğunı düşünmüştüm).

“Neredeyse tamam,” dedi Rose, şeker iğnesiyle çubuğunu alarak.

Rose insüline bağımlı diyabet hastasıydı, yani pankreası, bedeninin işlevlerini yerine getirebilmesi için gerekli insülini üretmiyor ya da çok az üretiyordu. Vücudundaki insülin eksikliğini telafi etmek için kendine günde iki kere insülin iğnesi yapması, günde on kereye kadar da kan şekerini ölçmesi ve yediği yiyeceklere, o yiyecekleri hangi saatlerde yediğine çok dikkat etmesi gerekiyordu. Epey yorucu bir işti ama Rose hiç şikâyet etmezdi. Kan şekerine bakmak üzere parmağını delmeye hazırlanırken bana uyarı amaçlı bakış atınca her zamanki gibi evi dolaşmaya koyuldum (beni kan tutuyordu).

Aylar geçmesine rağmen Owen’ın yokluğuna alışamamıştım. Gıcık huylarına karşın onu severdim; beklenmedik zamanlarda kolunu omzuma atar, bana isimle hitap etmek yerine ismimin hayal gücünden yoksun varyasyonlarını kullanırdı: “Fercik”,

“Ferndız”, “Ferminatör”. İnsanın kimi seveceğini seçememesi benim için her zaman dünyanın en büyük gizemlerinden biri olacaktı. Mutfağa geri dönerken az kalsın ayakkabı ve katlı elbise çantasıyla yarı dolu hâlde yerde açık duran bavula çarpacaktım. Onu görünce midem kasıldı.

Rose cuma günü dört haftalığına Owen’ın yanına gidiyordu. Tam bir aylığına. Rose’un heyecanlı olduğunu bildiğim için heyecanlanmaya çalışıyordum ama daha önce hiç dört hafta ayrı kalmamıştık; Rose’la Owen evlendiğinde bile öyle olmamıştı çünkü Tayland’da evlenmiş, ardından düğüne katılan tüm davetlilerle birlikte (buna ben de dahil) “grup balayı” yapmışlardı. O yokken olabilecekleri düşünmemeye çalışırken elbette aklıma *o gece* geldi ve birdenbire başka bir şey düşünemez oldum. Gitmesini istemiyordum.

“Yemek hazır!”

Elbise çantasının ucunu bavula geri koyarken gözüme bir şişe ilişti. Pembe etiketinde iri memeli, şişkin karınlı kadın gövdesi olan bir ilaç şişesiydi bu. Elime alıp üzerindeki yazıları okudum: ELEVIT. HAMİLELİK SÜRESİNCE SİZİ DESTEKLER.

“Fern? Yemek diyorum!”

Ayağa kalktım. “Hamile misin, Rose?”

Doğrusu saçma olmazdı. Rose yirmi sekiz yaşındaydı ve bu da çocuk doğurmak için ideal yaş sayılırdı. Otuz yaşından sonra doğurganlığın azaldığından bahseden televizyon programları izlemiştim. Doktorlar, evli veya sevgilisi olup çocuk isteyen kadınların çocuk yapmaya mümkün olduğunca erken başlamasını öneriyorlardı. Şaşkınlığım geçince içimde heyecana benzer bir şey hissettim. *Çocuk*. Çocuklara hep düşkün olmuşumdur. Onların karmaşıklıktan uzak doğaları, gizli niyetleri olmadan açık konuşmaları beni hep çekmiştir. Elbette, çocuğumun olmayacağını uzun zaman önce kabullenmiştim ama Rose’un çocuğunun olması bunun yerini tutardı.

Mutfağa döndüğümde onu baştan ayağa süzdüm. Kilo almış gibi görünmüyordu. Gerçi yaygın inanışa göre sabah bulantıları

ilk aylarda kilo alımını engelliyordu. Belki de Rose son haftalarda keyifsizdi, eskiden sevdiği yiyecekleri yiyemez olmuştu ama bunu sır olarak saklıyor, söylemek için özel bir an kolluyordu? İyi de Owen gideli aylar olmuştu. Hamile olması onun için ne anlama gelirdi?

Kısa bir duraksamanın ardından, "Anlaşılan Elevit'i görmüşsün," dedi. "Doktorum hamile kalmaya çalışıyorsam o ilacı kullanmaya başlamamı önerdi. Maalesef," dedi, "henüz kalmadım."

"Yani... hamile kalmaya *çalışıyorsun*, öyle mi?" diye sordum.

Tabakları alıp masaya götürdü. "Aslında sana şeyde söyleyecektim... söyleyecek bir şey olduğunda. Meğer hamile kalmak düşündüğüm kadar kolay değilmiş."

"Ah." Masaya oturdum. "Diyabet yüzünden mi?"

"Yok. EYY diye bilinen bir rahatsızlığım varmış. Erken yumurta yaşlanması."

Salata sosunu uzattığında başımı iki yana salladım.

"Erken yumurta yaşlanması," diye tekrarladım. Gözümün önünde ak saçları, kırış kırış kabukları ve minicik bastonları olan bir dizi yumurta canlandı. "Erken yumurta yaşlanması ne?"

"Kısacası, bende kırk yaşında bir kadının yumurtaları var," dedi. "Kaliteleri iyi olmadığı gibi sayıları da az. Tüp bebek yöntemini deneyebiliriz ama onun için de döllenecek iyi yumurtanın olması lazım. Şu dönemde yumurtaların bu süreci atlatıp atlatamayacağından emin değiller."

Yumurtaları bu sefer hasta yataklarında yan yana yatarken hayal ettim. Ölüm döşeginde bir dizi muhtemel yeğen. "Çok üzücü."

Rose çatalını bıraktı. "Evet," dedi. "Çok üzücü, değil mi?"

"Peki... sende bu... *rahatsızlık* varsa bende de var mıdır? İkiziz ya?"

Ama elbette endişeli değildim. Sağlığına önem veren biri olarak son derece sağlıklıydım. Kişisel bakım rutinimde yılda bir kez check-up, yılda iki kez dişçi ziyareti, iki yılda bir sme-

ar testi ve meme kontrolü yer alıyordu. Egzersiz rutinimde her gün evden işe, işten eve yürümek vardı, toplamda beş kilometre ediyordu. Ayrıca haftada iki kez karate yapıyordum. Karateye ek olarak her sabah yarım saat vinyasa yoga yapıyordum; kas germe ve zihin açma da dahil birçok yararı vardı. Yani erken yumurta yaşlanması endişe duymam gereken bir şey değildi. Hem hamile kalmak gibi bir planım yoktu; hiç hamile kalmamıştım. Hayatım boyunca üç buçuk kez seks yapmıştım (buçuk ilk seferimdi ve ona buçuk demek bile fazlaydı). Üç buçuğun üç buçuğu da aynı adamlaydı; on yıl önce dört aylığına çıktığım tıp öğrencisi Albert, tabii bizimkine “çıkmaq” denirse, çünkü biz hafta sonlarımızı birlikte ders çalışarak, sudoku denen tuhaf oyunu oynayarak ve elbette seks yaparak geçirirdik. İtiraf etmeliyim ki Albert’la tanışmadan önce de seksi merak ediyordum ama tuhaf ve hiç de keyifli olmadığını öğrenmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Albert benden biraz daha fazla sevmiş gibiydi ama aşk romanlarında okuduğum o baş döndürücü hazzı ikimiz de ulaşamamıştık. Yine de onunla sudoku çözmeyi seviyordum, o da seviyor gibi görünüyordu, dolayısıyla, dört ay sonra birdenbire telefonlarıma dönmemeye, kütüphanede beni görünce yüzünü çevirmeye başlayınca çok şaşırılmıştım. Durumu Rose’a anlattığımda, erkeklerin vefasız olabildiklerini söyleyerek beni teselli etmişti ki Amerikan gençlik dizilerine bakılırsa haklıydı, o yüzden çok üstünde durmamıştım. O olaydan sonra erkeklerle uğraşmayı tamamen bırakmış, *bebekleriyse* hiç düşünmemiştim.

Ben bebek büyütecek yeterlilikte değildim, o kadar. Bunu kabullenmişim. Ama birdenbire bebeklere olan ilgim artıverdi. Eğer benim yumurtalarım *gençse*... belki de bir işe yararlardı? Bu, Rose’a, benim için yaptığı onca şeyin karşılığını verme fırsatım olabilirdi.